

Arrest

nr. 135 897 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 18 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Mr. A. DAPOULIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, geboren te Espiritu Ils No op (...) 1987.

Zij verbleef, als houder van een A-kaart, in het Rijk in het kader van een *au pair*-contract dat in maart 2014 tot een einde is gekomen. Verzoekster had een arbeidskaart B die liep van 14 maart 2013 tot 13 maart 2014.

Op 18 mei 2014 werd door de politie van Tremelo een proces-verbaal opgesteld uit hoofde van bedreigingen met een mes, gepleegd door verzoekster. De politie heeft toen vastgesteld dat haar identiteitsbewijs vervallen was sinds 13 april 2014.

Op 18 mei 2014 werd een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen ten aanzien van verzoekster (bijlage 13septies).

Naast deze beslissing tot verwijdering vaardigde de gemachtigde van de staatssecretaris ook een inreisverbod van drie jaar uit tegen verzoekster op dezelfde dag.

Dit is thans de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de mevrouw,

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(" \ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op...

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- artikel 74/11 §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Op 18.05.2014 werd door de politie van Tremelo een PV opgesteld uit hoofde van bedreigingen met een mes, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en haar dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt."

Op 23 mei 2014 werd een verzoek tot invrijheidstelling ingediend door verzoekster.

Op 24 mei 2014 werd een repatriëring gepland naar de Filippijnen. Deze werd afgelast wegens verzet.

Op 24 mei 2014 werd de heropsluiting gevorderd.

Op 28 mei 2014 diende verzoekster een nieuw verzoek tot invrijheidsstelling in, ditmaal gericht tegen de vordering tot heropsluiting van 24 mei 2014.

Op 2 juni 2014 verklaarde de raadkamer te Brussel het verzoek van 23 mei 2014 zonder voorwerp, daar er op 24 mei 2014 een nieuwe beslissing tot vasthouding genomen was door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Op 4 juni 2014 verklaarde de raadkamer te Brussel het verzoekschrift ontvankelijk doch ongegrond.

Op 24 juni 2014 werd verzoekster naar Manilla gerepatriëerd. Dit gebeurde onder begeleiding van een escorte.

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift is er eveneens sprake van een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van een beslissing van 17 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Echter in de inventaris wordt enkel het inreisverbod van 18 mei 2014 gevoegd als bestreden beslissing, eveneens zijn de onderdelen van het enig middel volledig gericht tegen het inreisverbod en is er bij die uiteenzetting van die onderdelen telkens sprake van "la décision attaquée" in het enkelvoud. Het verzoekschrift wordt afgesloten met een verzoek aan de Raad om het inreisverbod van 18 mei 2014 te vernietigen. Bovendien stelt de Raad vast dat er nergens in het administratief dossier een spoor is van het feit dat verzoekster ooit een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Ter zitting bevestigt de

raadvrouw van verzoekster dat enkel het inreisverbod van 18 mei 2014 de bestreden beslissing is. Bijgevolg weerhoudt de Raad enkel een vernietigingsberoep tegen het voormeld inreisverbod.

2.2. Waar verzoekster stelt expliciet de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door verweerder terecht (zie *infra*) werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoekster wel vrij om voor haar akten en verklaringen de taal te gebruiken welke zij verkiest.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van de artikelen 41 en 42 van de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Eveneens zou er sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

In het eerste onderdeel van het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 41 en 42 van de wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna verkort Taalwet Bestuurszaken). Verzoekster stelt dat zij het Engels machtig is, dat ze eveneens tijdens haar verblijf Frans heeft geleerd, maar zeker geen Nederlands. Ze voert aan dat ze bij haar arrestatie heeft opgemerkt dat ze absoluut geen Nederlands verstond en dus ook de bestreden akte niet begreep. Men heeft haar verduidelijkt dat ze geen keuze had. Omdat de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld, terwijl verzoekster Filippijnse is en Frans en Engels spreekt, maar in het geheel geen Nederlands, zou de beslissing de Taalwet Bestuurszaken schenden en bijgevolg nietig zijn.

Artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1 De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.”

§2 Aan de private bedrijven , [...].”

Artikel 42 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen in die van de drie talen waarvan de belanghebbende particulier het gebruik vraagt.”

Artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“§1 In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, §1, met dien verstande dat de

taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§2 In hun [= de centrale diensten] betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied."

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§3 De onderrichtingen aan het personeel [...]"

Artikel 17, § 1, a van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 luidt als volgt:

"§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;"

Het wordt niet betwist dat het inreisverbod ambtshalve werd betekend door de politie van Tremelo ten aanzien van een vreemdeling die op het grondgebied van de gemeente Tremelo werd aangetroffen.

Daar het om een ambtshalve beslissing gaat, kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij meent dat het een directe communicatie is tussen centrale dienst en de particulier, zoals bedoeld in artikel 41 van voormelde wet. Volgens het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoekster zich voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing in één van de drie talen tot de centrale diensten heeft gericht. De situatie moet worden onderscheiden van die waarin bijvoorbeeld een beroep wordt ingediend tegen de beslissing waarin een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk of ongegrond wordt verklaard. Omdat het om een ambtshalve maatregel gaat, betreft het geen akte waaromtrent verzoekster als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken (zie onder meer RvS 1 oktober 2001, nr. 99.326).

De artikelen 41 en 42 van de Taalwet Bestuurszaken werden dan ook niet geschonden.

In casu moet het taalgebruik van verweerder bij het voorbereiden en het nemen van een inreisverbod worden aanzien als taalgebruik in zijn binnendiensten. Bijgevolg diende de beslissing, overeenkomstig artikel 39, §1 *juncto* 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken in het Nederlands te worden opgesteld. Het betreft immers een zaak die behandeld moet worden in de taal van het taalgebied waarin verzoekster werd gelokaliseerd, nl. in het Nederlandse taalgebied.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van het enig middel meent verzoekster dat de bestreden beslissing een ernstige schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster voert aan dat artikel 8 van het EVRM niet beperkt is tot een verbod van inmenging in het gezinsleven, maar dat het ook positieve verplichtingen kan inhouden bij de uitoefening van het recht op een privé- of gezinsleven. Verzoekster verwijst naar het arrest Chorfi t. België van 27 juni 1996 waarin het Hof heeft verduidelijkt dat het recht op een privéleven het recht impliceert om sociale relaties te ontwikkelen, bv. op professioneel vlak, het recht op onderwijs en op een beroepsopleiding, alsook op het vrijwaren van de sociale banden in België. Ze stipt aan dat het Hof bij zijn beoordeling van het bestaan van een familie- of gezinsleven ook

rekening houdt met de graad van sociale integratie van de betrokkene. Ze wijst erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State het hebben van sociale relaties, werk en een goede integratie elementen zijn die wijzen op een privé- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster stipt aan dat ze in België is sedert 21 januari 2013, dat ze tijdens haar verblijf Frans heeft geleerd en duurzame sociale relaties en vriendschapsrelaties heeft ontwikkeld. Ze zou ook een Belgische vriend hebben.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verweerder voert in de nota aan dat verzoekster het bestuur nooit op de hoogte heeft gebracht van haar relatie met een Belg. Uit het administratief dossier blijkt dat dit correct is, daar de stukken met betrekking tot de gezinssamenstelling en de verklaring van de ouders van haar partner de heer V. B. dat hun zoon een relatie had met verzoekster en bij hen inwoonde, werden ter kennis gebracht aan verweerder op 20 juni 2014. Dit is na het ogenblik van de bestreden beslissing. Uit dit document blijkt eveneens dat verzoekster op het adres van haar schoonouders nog maar 3 maanden samenwoonde met de heer V.B. voor ze werd verwijderd. Nu verweerder niet op de hoogte was van de relatie van verzoekster, kan het hem ook niet kwalijk worden genomen dat hiermee geen rekening gehouden werd.

Een schending van het familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoekster om dit privéleven aannemelijk te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in België verbleef sedert januari 2013 en als *au pair* te werk gesteld was.

Aangenomen dat verzoekster *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven heeft aannemelijk gemaakt, dient te worden nagegaan of er sprake is van een inmenging in het privéleven.

Het opleggen van een inreisverbod kan moeilijk anders worden beschouwd als zijnde een inmenging in het privéleven.

De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover aan de proportionaliteitsvereiste is voldaan.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bijgevolg is aan de legaliteitsvereiste voldaan.

Bij het onderzoek naar het legitiem doel en de proportionaliteitsvereiste stipt de Raad aan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Er dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v.

Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu is het legitiem doel dat wordt beoogd eveneens de openbare orde, geïnterpreteerd als de controle op de migratie op het grondgebied.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, "zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Vooreerst heeft verzoekster volgens de Raad geen verregaande banden met België. Verzoekster verbleef nog niet lang in België, ze voert wel aan belangrijke sociale en professionele contacten uitgebouwd te hebben in die korte tijd, doch legt hier geen begin van bewijs van voor dat aan verweerder bekend was voor de bestreden beslissing. Het enige feit dat wel gekend was, was het werk als au pair, doch dit was ook niet van lange duur. Evenmin is het aannemelijk dat verzoekster vanuit haar herkomstland niet meer de mogelijkheden zou hebben haar vriendschapsrelaties te onderhouden of dat er onoverwinnelijke obstakels zijn om met haar Belgische partner in haar herkomstland de relatie verder te zetten.

De Raad kan er evenmin aan voorbijgaan dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Met haar betoog toont verzoekster evenmin aan dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in haar privéleven inhoudt. Aan de proportionaliteitsvereiste is voldaan.

Verzoekster maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een derde onderdeel voert verzoekster eveneens aan dat de motiveringsplicht zou geschonden zijn en een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt omdat verweerder met de integratie van verzoekster geen rekening zou gehouden hebben. Ze stipt eveneens aan dat ze nooit eerder het voorwerp had uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en wettelijk op het grondgebied verbleef tot een maand voor het nemen van de bestreden beslissing. Omdat de bestreden beslissing niet verklaart waarom dan toch een inreisverbod wordt gegeven, zou de maatregel disproportioneel zijn en een gebrek vertonen op vlak van de motivering alsook onzorgvuldig zijn opgesteld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De beoordeling van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het opleggen van een inreisverbod zowel kan indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, als indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder toepassing maakt van de laatste optie nu geen enkele termijn werd toegestaan voor het verlaten van het grondgebied, gebaseerd op een PV dat gewag maakt van bedreigingen met een mes. Bijgevolg volgt de Raad verzoekster niet waar zij

stelt dat de bestreden beslissing disproportioneel is nu niet gemotiveerd zou zijn waarom het inreisverbod wordt gegeven. Evenmin is om die reden de motivering onvoldoende, verkeerd, tegenstrijdig of onredelijk.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Evenmin is het de Raad duidelijk met welke stukken over de integratie van verzoekster geen rekening zou gehouden zijn, die werden voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing of op welke wijze de bestreden beslissing zou vertrekken van een incorrecte feitenvinding of een manifeste appreciatiefout zou begaan.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES